

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
КУМА ЛИСА НАКАЗАНА

chitanka.info

Заю Баю, след като се наяде до преяждане със зеле в една чужда градина, прибра се дома и се разположи по царски. Облече халата си, нахлузи чехли на бос крак. На главата си намъкна плетено фесче. Просна се в креслото и се приготви да проучи две важни съчинения. Едното беше: „Най-новият сорт холандски ягоди“. А другото „Последни изследвания върху отровните гъби“ от прочутия японски професор Уши-яма-мицури. Ала тъкмо отвори книгата и провисна на носа си очила като стар професор, чу навън страшна врява и писъци. В кабинета му се втурна Зайката.

— Кхе! Кхе! Кхе! — смъркаше тя и не можеше да продума от плач.

— Ее, стига де! Спри! Какво си се разкихала, като че са духнали червен пипер в носа ти. Казвай какво има?

— Помощ! Помоооц! Заййооо! — запиця тя. — Тичай навън, че Кума Лиса отмъкна Дългоушка!... Оле-ле! Най-милото ми детенце!... Горкото на мама!...

— Как? Пак ли?! — скочи Заю, позеленял от яд. — Да отвлече Дългоушка! Когато се засели тук, уж клетва даде за честност... Нейните лисичета цял ден шумят под прозорците ми... Нищо не им казвам, а пък тя... Ще ѝ дам аз да разбере, че има закони в нашата гора!... Къде ми е цилиндрот? Дай ми бастуна! Отивам право при нашия управител, Глигана. Ще се оплача! Тъжба ще подам! Ще я науча аз нея на ред и честност!

Заю изскочи навън и се запъти към покоите на Глигана. По пътя настигна яребичките. Оплака им се.

— Че и ние там отиваме! — изчурулика една. — Вчера Лиса изяде две от децата ми и строши крака на свекъра ми. Сега лежи дома. Гипсирахме му крака.

Довтаса и една Дива гълъбица.

— За Кума Лиса ли приказвате? — изгугука и тя. — Ох, ох, ох! Аз, горката! Я ме вижте каква съм черна почернена! На младини жалейка да влача... Че кой ме почерни? Нали преди месец мъжа ми изяде тази проклетница... Тежко е, добри души, тежко е сам-саминка на света... Очите ми изтекоха от плач... А пък какъв добър беше покойният... добър... добър... добър!...

— Стига! — прекъсна я Заю. — Хайде тръгвай с нас! Ще се оплачем на нашия управител. Глигана.

След малко стигнаха в най-тъмния гъстак — палатите на Глигана. Разказаха на стражата за какво идат.

Глигана тъкмо почиваше след сития обед. Врявата навън го събуди и той се развика:

— Грух! Грух! Грух! Ей, кой шуми там? Нали съм ви казал да пазите тишина, когато почивам?

— Ах, ние, ние сме, ваша светлост — Заю Баю, яребичките и Гълъбицата... идем да се жалваме от Кума Лиса...

— Ах, пак ли тя? Пак ли нова пакост! — загрухтя люто Глигана. — Само с нейните ли безчинства ще се разправям всеки ден!

Разказаха му болките си.

— Съд! Съд! Наказание! — изгрухтя Глигана. — По-скоро министри, съдници, полиция! Елате тук да присъдим!

Събраха се, решаваха, решаваха, нищо не можаха да измислят.

— Ех, всички сте прости глави! — ядоса се Глигана. — Я да беше тук Кума Лиса, триста хитрини щеше да измисли досега!

— Господарю — обади се Глиганката. — Не може ли да изкопаеш дълбока яма, да подмамиш Лисана вътре и да я оставим да пукне там от глад?

— Вярно, жено! Браво, ти си била по-умна глава от нас! Ехей, де са точиларите? Я пригответе точилото, да си наточа зурлата, че страшно копане ще падне!

Уловиха точилото две прасета, пригответи зурла Глигана, ала тъкмо да почнат, той ги спря.

— Стой! Грух, грух, грух! Ами като изкопая ямата, после как ще изляза аз от нея, а?

— А! А! А! Видиш ли! Ето ти беда!

Събраха се пак да решават.

Тогава Заю Баю засука мустак и рече:

— Ваша светлост, искам думата!

— Грух, грух! Давам ти я, казвай!

— Уважаемо събрание! — започна Заю. — Знам един запустял кладенец. Ще направим капан отгоре му и там ще я примамят яребичните!

— Бре, Зайо! Бре, умнико! Как се не сети по-рано! Хайде всички на работа.

Разтичаха се, насякоха вършини. Отведе ги Заю при кладенеца. Прикриха дупката и чакат.

Кума Лиса лежеше в едни тръне. Чува — чурулик! чурулик! — яребички! Идат право към нея. Скочи, погна ги, а те — в краката й. Бре тук да ги стигне, бре там да ги стигне. Най-сетне спират върху товар вършини, уж не я виждат. А тя дебне, дебне и — хоп!... Ала догде стигне, яребичките — фърр! — отлетяха, а тя — цоп! — на вършините, и хайде на дъното на пресъхналия кладенец...

— Измамиха ме! Срам и позор! — заквича от яд Кума Лиса.

А съдниците заобиколиха кладенеца, гледат отгоре и се кискат-кискат...

— Кяв! Кяв! Кяв! — излая Лиса. — Гиди клюкари проклети! Ще ви науча аз, като изляза, дето всички сте писнали против мен! Мислете си!

— Грух! Грух! Грух! Дее, Лисано, не врякай! Хайде, леки ти пости! Яж жаби и пий вода да дебелееш! Довиждане! Сбогом!

И те хванаха пак гората, а Лисана остана в сухия кладенец, лой да връзва...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.